

Mój Chrystus

*Miesięcznik parafii Jezusa Chrystusa,
Króla Wszechświata w Tczewie*

Maj 2010 r.

30.05.2010 r.

Rok II nr 7

Relacje do innych ludzi w życiu zbiorowym /co z wyborami?/

Po najważniejszym dla człowieka, największym i pierwszym – jak określił je sam Chrystus – przykazaniu miłości Boga, a konsekwentnie osób i rzeczy świętych, „**drugie podobne jest do niego: Będziesz miłował swego bliźniego jak siebie samego. Na tych dwóch przykazaniach opiera się całe Prawo i Proroctwo**” (Mt 22, 38 – 40). Miłość ta ma dwojaki wymiar: społeczny i osobisty.

W związku z obecną, dziwną sytuacją w naszej umiłowanej Ojczyźnie, może warto przypomnieć sobie, jakie są obowiązki katolika i wykroczenia moralne obywateli w ojczyźnie i społeczeństwie.

Zacznijmy od obowiązków, do których należy:

Starać się, patrzeć na sprawy publiczne obiektywnie i z chrześcijańską lojalnością, zalecaną przez Apostoła

Narodów / św. Pawła /. Znać w tej dziedzinie wymagania i zalecenia Kościoła, i starać się zachowywać tę znajomość i ją uzupełniać z wypowiedziami

Stolicy Apostolskiej. Dbać

w życiu zbiorowym o sprawiedliwość i religijność oraz postęp jak najszerzego grona ludzi (np. w zwalczaniu chorób, analfabetyzmu itd.). Przestrzegać obowiązujących przepisów życia zbiorowego. Po chrześcijańsku traktować obowiązki obywatelskie (np. w czasie wyborów) i w przyjmowaniu odpowiedzialności za peł-

nione funkcje w życiu zbiorowym. Szanować wszelką prawowitą władzę i okazywać jej należyte posłuszeństwo. **Szczególnym respektem otaczać Ojczyznę i czuć się jej zobowiązanym w różnych sprawach swego życia.**

dokończenie na str. 2

Relacje do innych ludzi w życiu zbiorowym /co z wyborami?/

Z poczuciem godności reprezentować swój kraj za granicą, aby mu nie przynosić wstydu. Umieć w dziejach narodu dopatrywać się wartości duchowych, na których trzeba się oprzeć i je rozwijać. Strzec się tzw. **odbrązowiania**, które w duchu snobizmu kosmopolitycznego, odziera własną historię z jej wartości i nie umie dostrzec wielkiego dziedzictwa naszych przodków. Unikać przy tym nacjonalizmu, polegającego na ślepym wywyższaniu się spośród innych narodów, niezależnie od ich osiągnięć kulturowych. Umieć się starannie chronić od przesądów rasowych, a więc od lekceważenia i poniżania innych ze względu na kolor skóry itd.

Istnieją oczywiście też **wykroczenia moralne**, takie jak:

Obojętność wobec Ojczyzny, oczernianie jej w oczach innych, a zwłaszcza wrogów; albo odwrotnie, uleganie jakiemuś niezdrowemu szowinizmowi. Powstrzymywanie się z zasady od wszelkiego udziału w życiu politycznym, np. od wyborów do władz. Podejrzewanie wszystkich, którzy w te sprawy się angażują o prywatne interesy, albo wątpliwe pobudki ideologiczne. Nagminne lekceważenie organów administracyjnych niższych szczebli (np. komitetów dzielnicowych) i odwoływanie się z zasady do władz najwyższych. Przy-

należność do jakichś ugrupowań społecznych dla korzyści materialnych albo prestiżowych, a nie z wewnętrznej potrzeby przekonania i potrzeby działań w określonej dziedzinie. Oskarżanie władz o wszelkie zło wokół siebie, a niedostrzeganie własnych zaniedbań w tym zakresie. Permanentne oponowanie przeciw zarządzeniom, mającym na celu zabezpieczenie porządku i ładu publicznego. Oszukiwanie władz publicznych albo społecznych; wyśmiewanie i wyszydzanie ich przedstawicieli. **Domaganie się ciągle i we wszystkich dziedzinach życia tylko wolności (np. dopuszczania pornografii do środków masowego przekazu)**, a nie liczenie się z obowiązkami obywatelskimi i niewdrażanie młodego pokolenia do ich pełnienia. Kontynuacja staropolskiego warcholstwa w postępowaniu na miejscach publicznych, (np. wyśpiewywanie o północy na ulicach jakichś piosenek, palenie papierosów w przedziałach kolejowych i na korytarzach dla niepalących, manifestacyjne zaśmiecanie terenów miejskich i wiejskich, a także lasów przez rzucanie różnych odpadów, papierków itd.). Lekceważenie takiego postępowania przez starszych, gdy w ich obecności robią to młodzi.

Ks. Proboszcz

Spróbuj to przemysleć

Pamiętka

Ludzie, których łączy prawdziwa miłość, w momencie rozstania zastanawiają się, jaką pozostawić po sobie pamiętkę, aby osoba kochana wiedziała, że istnieje ktoś, kto pamięta, kto myśli, kto mimo nieobecności kocha.

Wiemy, że ludzie nie rozstawaliby się nigdy, bo chcą być blisko siebie, chcą dzielić swoje szczęście i nieszczęście, chcą sobie wzajemnie pomagać, ubogacać się, a do tego potrzebny jest bliski kontakt, potrzebne jest spotkanie, obecność. Takie jest prawo miłości. Gdybyśmy mieli zdolność bilokacji, tzn. gdybyśmy mogli być równocześnie tu i w innym miejscu, a zdarzyłaby się sytuacja, w której musielibyśmy się rozstać z naszymi bliskimi, wówczas bardzo często korzystalibyśmy z tego właśnie prawa. Niestety, to przerasta nasze możliwości, tego nie potrafimy i dlatego tak chętnie przy rozstaniu wręczamy sobie pamiętki. Chodzi o to, by ta rzecz: pióro, książka, zegarek, fotografia itp. w jakiś sposób przypominała naszą osobę i naszą przyjaźń.

Pan Jezus bardzo kochał Apostołów, musiał jednak wracać do Ojca. Nie mógł już dłużej pozostać na ziemi. Odchodząc chciał jednak tym, których kochał, zostawić pamiętkę. Jako Bóg był w o wiele szczęśliwszej sytuacji niż my wszyscy. Mógł znać

leż jakiś inny sposób pozostania z tymi, których kochał. I oczywiście, jak każdy z nas na jego miejscu, Chrystus z tego prawa skorzystał. Dla tych, których ukochał, pozostawił pamiętkę, a jest nią On sam.

Dziwną przyjął postać – stał się Chlebem! To zrozumiałe, chciał być tak blisko, jak to jest tylko możliwe. Chciał być na co dzień, jak pokarm. Chciał być potrzebny jak chleb.

Eucharystię można zrozumieć tylko jako gest miłości. Taką pamiętkę mógł wymyślić tylko Bóg, i to Bóg, który ukochał człowieka miłością ponad wszelką miarę.

Już niebawem Boże Ciało. Wspominać będziemy w tym dniu naszą pierwszą Komunię świętą. Wspomnijmy właściwie wszystkie następne Komunie święte i spróbujmy za nie podziękować Chrystusowi. Wspomnijmy

Wieczernik i wszystkie Komunie święte, rozdane na całej kuli ziemskiej od tamtego momentu, aż do tej chwili. W najbliższy czwartek, w uroczystość Bożego Ciała, podziękujmy Bogu za Jego wprost niepojętą miłość do nas, za miłość, która stała się chlebem.

Pamiętajmy o tej Pamiętce Jezusa i niech nas nie zabraknie w tym dniu na Eucharystii i na procesji! Do zobaczenia!

Ks. Proboszcz

Z dziedzictwa Jana Pawła II

Dekalog w nauczaniu Jana Pawła II cz.I

Chciałbym następne artykuły poświęcić nauczaniu Jana Pawła II w perspektywie 10 Bożych przykazań. Jest to przede wszystkim nauczanie, które odnosi się do prawa naturalnego a jego fundamentem jest sumienie, w którym dochodzi do decyzji i wyborów moralnych, dokonywanych w życiu przez człowieka: „.... **poziom sumienia, poziom wartości moralnych - to najważniejszy wymiar doczesności i historii. Historia bowiem pisana jest nie tylko wydarzeniami, które rysują się niejako od zewnątrz - jest ona pisana od wewnątrz, jest historią ludzkich sumień, moralnych zwycięstw i klęsk**”. Jan Paweł II, rozważając na Jasnej Górze słowa Apelu Jasnogórskiego stwierdził, iż „.... **czuwać to znaczy starać się być człowiekiem sumienia, że tego sumienia nie zagłuszam, nie zniekształcam. Nazywam po imieniu dobro i zło, a nie zamazuję. Wypracowuję w sobie dobro, a ze zła staram się poprawić, przewyżczając je w sobie**”.

W dzisiejszych czasach coraz częściej słyszymy, iż człowiek ma prawo kształtowania własnego sumienia według swoich kryteriów. Pojawiły się dziś nawet kierunki pedagogiczne, które postulują całkowitą wolność w wyborze tych kryteriów (pedagogika emancypacyjna). Dlatego też Jan Paweł II mówiąc o sumieniu odwołuje się do pojęcia prawa naturalnego. Zostało ono dane Mojżeszowi na tablicach kamiennych, zawierających „.... **Przekazania Boże, które przemawiają do każdego człowieka bezpośrednio oczywistością prawdy w nich zawartej. Przekazania te Bóg nadał ludowi Starożytnemu za pośrednictwem Mojżesza, ale równocześnie nawet i bez tego nadania są one wpisane w sercu człowieka. Nadanie tych przykazań ze strony Boga jest poniekąd potwierdzeniem ich obecności w świadomości moralnej człowieka**”.

Świadomość moralną człowiek czerpie z Bożego Objawienia, szczególnie z Dekalogu i Ośmiu Błogosławieństw wypowiedzianych przez Jezusa

na Górze. To właśnie „.... **te dwie Góry ukazują nam przewodnik po naszym chrześcijańskim życiu i podsumowanie naszych obowiązków wobec Boga i bliźnich. Nasze i Błogosławieństwa razem wyznaczają drogę do duchowej dojrzałości i wolności**”.

Przed wychowawcami zatem stoi trudny proces kształtowania u młodzieży odpowiedzialności za swoje sumienie. Ta odpowiedzialność powinna być oparta na samowychowaniu, w którym młody człowiek buduje system wartości i utrwała zgodne z nim postępowanie.

Trzeba jednak pamiętać, iż Ojciec Święty wielokrotnie podkreślał, że młodzi stanowią przyszłość i nadzieję narodów i Kościoła. Dał temu wyraz podczas pierwszej modlitwy Anioł Pański w swoim pontyfikacie, wyrażając uznanie dla młodzieży w słowach: „**Wy jesteście przyszłością świata, nadzieją Kościoła, Wy jesteście moją nadzieją**”. Są to echa troski Kościoła o młodzież, zawartej w nauczaniu soborowym.

Z drugiej jednak strony Jan Paweł II mówiąc do młodych nie zapomina o sygnalizowaniu zagrożeń, które zniekształcają i burzą ład moralny zbudowany w oparciu o Dekalog. Do najważniejszych zagrożeń zalicza: zanik wartości, zwątpienie, konsumpcjonizm, narkomanie, przestępczość, erotyzm, pokusę przesadnego krytycyzmu, sceptycyzm wobec tradycyjnych wartości, cynizm wobec pracy, małżeństwa, handel rozrywką, (sprzyja wyrobieniu egoizmu i izolacji), zły wpływ reklamy (podsyca naturalną skłonność do unikania wysiłku, obiecując natychmiastowe zaspokojenie pragnień), ucieczkę od odpowiedzialności.

W perspektywie zagrożeń Jan Paweł II ukazuje Chrystusa, który jest „.... **jedyną drogą do Ojca, jedyną drogą, która prowadzi do prawdy i życia**”. On jest nieodłącznym przyjacielem, który nie zawodzi. Papież patrzy na bogactwo wieku młodzieńczego, gdyż „.... **przyszłość świata i Kościoła należy do młodych pokoleń**”.

Ks. Tomasz

Symbolika liturgiczna

Uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Pańskiej

Powaga Wielkiego Czwartku nie pozwala na uroczyste i radosne świętowanie pamiętki ustanowienia Eucharystii i kapłaństwa. Dlatego wydarzeniu temu poświęcono osobną uroczystość, obchodzoną w czwartek po uroczystości Trójcy Świętej. **Uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa** jest owocem nowej formy pobożności adoracyjnej.

Bezpośrednim impulsem do wprowadzenia tej uroczystości, były objawienia św. Julianny w XIII wieku. Opowiedziała je Jakubowi Pantaloniowi, archidiakonowi katedry w Legie. Po przestudiowaniu objawienia przez takich teologów jak: Tomasz z Akwinu, Bonawentura, biskup Legie, Robert wprowadził w swojej diecezji **święto Bożego Ciała**. Gdy archidiakon Jakub został papieżem jako Urban IV, umocniony cudem eucharystycznym w bazylice św. Krystyny w Bolsenie, rozciągnął **święto Bożego Ciała** na cały Kościół. Stało się to w 1263 roku. Na tą okoliczność przygotował bullę *Transiturus*. Jednak nagła śmierć nie pozwoliła na ogłoszenie tego dokumentu. Bullę ogłosił Jan XXII w Dekretach klementyńskich dopiero w 1317 roku. Wtedy nastąpiło powszechne przyjęcie tego święta np. w Hiszpanii, Anglii, Skandynawii także w Polsce.

W Kościele polskim uroczystość **Bożego Ciała**, jako pierwsza wprowadziła diecezja krakowska. W statutach synodalnych figuruje data 1320 rok, podpisana przez biskupa Nankera. W niedługim czasie pod Krakowem wybudowano kościół pod wezwaniem **Bożego Ciała**.

Jednym z głównych elementów obchodów **Bożego Ciała** jest budowa czterech ołtarzy. Ich dekorowaniem zajmują się wierni. Wykorzystywane są do tego przede wszystkim gałązki brzozy lub lipy, ale także kwiaty. Na czele procesji niesiona jest zawsze **Monstrancja z Najświętszym Sakramentem**. Monstrancja to drogocenne naczynie, w którym do adoracji wier-

nych wystawiany jest **chleb eucharystyczny**. Nazwa „monstrancja” wywodzi się od łacińskiego słowa oznaczającego „pokazywać”. Monstrancja używana jest już od XIV wieku, ale głównie tylko w Kościele katolickim, podczas wystawiania i procesyjnego obnoszenia **hostii**, a więc właśnie podczas **Bożego Ciała**. Początkowo miała ona kształt wieży gotyckiej, a w okresie baroku powstał typ monstrancji - słońca, który znamy do dziś.

Procesja z monstrancją zatrzymuje się kolejno przy czterech ołtarzach. Ołtarzy jest tyle, ilu było ewangelistów. Na każdym przystanku czytane są zawsze fragmenty z jednej Ewangelii, a więc z Mateusza, Marka, Łukasza i Jana. Każde czytanie jest tematycznie związane z Eucharystią. Z uroczystościami **Bożego Ciała** wiążą się różne zwyczaje i wierzenia ludowe. Szczególne własności przypisywano, zebranym kwiatom i gałązkom, które dekorowały ołtarze. Po przejściu procesji ludność zrywała gałązki, wierząc w ich właściwości.

Udział w procesji **Bożego Ciała** jest publiczną manifestacją naszej wiary. Procesje przyjmują charakter błagalny, upraszający i dziękczynny. **Z Bożym Ciałem** związana jest także **uroczystość Najświętszego Serca Pana Jezusa**, która jest obchodzona zaraz po oktavie **Bożego Ciała**, czyli w piątek osiem dni po **Bożym Ciele**. Jest nawiązaniem do przebitego włócznią boku **Chrystusa**, do Wielkiego Piątku, do śmierci **Jezusa** na krzyżu.

Trasa procesji jest przyozdobiona symbolami religijnymi. W oknach wiernych widnieją symbole wiary i symbole eucharystyczne. Jest to również manifestacja wiary i przygotowanie drogi procesji na przejście **Chrystusa** ukrytego pod postacią **Chleba**.

Przygotujemy nasze mieszkania, okna i nasze otoczenie dla największego **Gościa**, który wychodzi do swego ludu.

Marek Piwoński

Stowarzyszenie „Króluj nam Chryste”

Odliczenia od dochodu darowizn przekazanych na cele kultu religijnego

Od kilku już lat budujemy nasz kościół. Będziemy to robić, jeszcze przez wiele najbliższych lat. Po wybudowaniu, będziemy go wyposażać, a później remontować.

Na to wszystko przeznaczamy nasze ciężko zarobione pieniądze.

Obowiązujący obecnie w naszym kraju system podatkowy, pozwala nam trochę zmniejszyć te obciążenia. Przedstawię poniżej jakie mamy możliwości i jakie obowiązują w tej materii zasady.

Pieniądze, które przeznaczamy na budowę lub remont kościoła, jego wyposażenie, zakup przedmiotów liturgicznych, nazywają się podatkowo **darowizną na cele kultu religijnego**.

Podatnicy ,a więc osoby fizyczne (zwykli ludzie, firmy prywatne) jak i osoby prawne (podmioty mające osobowość prawną) mają prawo do obniżenia podstawy opodatkowania podatkiem dochodowym o kwotę przekazanych darowizn na cele kultu religijnego.

Zgodnie z art.26 ust.1 pkt 9 lit.b ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych łączna kwota darowizn na cele, między innymi

kultu religijnego nie może przekroczyć w roku podatkowym **6% dochodu**.

Stosownie do art.18 ust.1 pkt 7 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, podstawę opodatkowania stanowi dochód po odliczeniu, między innymi darowizn na cele kultu religijnego, łącznie do wysokości nie przekraczającej w roku podatkowym **10% dochodu**.

**Musimy jednak pamiętać, że warunkiem koniecznym do skorzystania z odliczenia darowizn, w tym darowizn na cele kultu religijnego jest to, aby wysokość darowizny pieniężnej udokumentowana była dowodem wpłaty na rachunek bankowy obdarowanego, z zaznaczeniem wskaza-
 nego wyżej celu darowizny.**

W przypadku darowizny innej niż pieniężna, należy mieć dokument, z którego wynika wartość tej darowizny oraz oświadczenie obdarowanego o jej przyjęciu.

Oprócz przedstawionych powyżej, istnieją jeszcze darowizny przekazane na kościelną działalność charytatywno - opiekuńczą, wynikającą z ustaw regulujących stosunek

Państwa do kościoła. Darowizny te nie są limitowane, a więc możemy odliczyć każdą wydatkowaną kwotę. Warunkiem koniecznym do skorzystania z odliczenia, jest przelew na rachunek bankowy oraz aby kościelna osoba prawna przedstawiła, w ciągu dwóch lat od otrzymania, sprawozdanie o przeznaczeniu darowizny na działalność charytatywno – opiekuńczą.

Podatnik przelazł wpłatę gotówkową

Parafia pw Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata
 w Tczewie

09102019090000310200732925

X P PLN **0,00

Numer rachunku bankowego lub kwota słownie

Nazwisko i imię

DAROWIZNA NA BUDOWE KOŚCIOŁA

06

Podatnik dla obdarowanego

Grażyna Demska

Wieści z budowy

Bóg zapłać za wszystkie ofiary, jakie wpłynęły na budowę kościoła i domu parafialnego w miesiącu kwietniu. W zbiórce po rodzinach zebrano 11.578,- złotych.

I UROCZYSTA KOMUNIA ŚWIĘTA DZIECI Z NASZEJ PARAFII 16.05.2010

i INFORMACJE OGÓLNE I SPRAWY BIEŻĄCE

Intencja Żywego Różańca na miesiąc czerwiec

*„O uwielbienie Najświętszego Serca Jezusowego
i za Ofiary powodzi w Polsce.”*

I UROCZYSTA KOMUNIA ŚWIĘTA DZIECI Z NASZEJ PARAFII 16.05.2010

Statystyka parafialna - kwiecień:

Do Pana odeszły 4 osoby.
Sakramentu chrztu udzielono 6 dzieciom.
W związek małżeński wstąpiły 2 pary.

Msze Święte:

Niedziele i Święta: 7.00, 8.30, 10.00, 11.30, 13.00, 18.00

Święta „zniesione”: 7.00, 10.00, 16.00, 18.00

Dni powszednie: 7.00, 18.00

Biuro parafialne czynne:

od poniedziałku do piątku rano-bezpośrednio po Mszy Św. oraz od 17.00 do 17.45.

Mój Chrystus

Miejsce kultu parafii Jezusa Chrystusa,
Króla Wszechświata w Tczewie

Parafia p. w. Jezusa Chrystusa, Króla Wszechświata
83-110 Tczew
ul. Jodłowa 15; www.chk.tcz.pl
Tel. 58 5338929 Ks. Proboszcz **Janusz Gojke**
Tel. 58 5325925 Ks. Wikariusz **Tomasz Krajna**

Konto Parafialne: 09 1020 1909 0000 3102 0073 2925

Wydawca: Stowarzyszenie „Króluj nam Chryste” na rzecz budowy Kościoła p.w. Jezusa Chrystusa,
Króla Wszechświata w Tczewie

Skład i druk: Zakłady Graficzne Tczew, tel. 58 531-57-30